

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ, 1924. — ΕΤΟΣ 6ον ΑΡ. 299

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 25 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Ἐπιταγαὶ καὶ Ἐπιστολαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. **ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ**

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἔτησίᾳ Δρ. 50.	Ἑξαμ. δρ. 25
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	ΦΡ. 50	ΦΡ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	Δολ. 4.	Δολ. 2
ΑΓΓΛΙΑΣ	Λίρ. 1.	Σελ. 10

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑὶ ΔΙΕΥΘΥΤΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας: 30 λεπτά ἢ λέξις δι' ἄλλους, διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαιτέρως συμφανίαι.

Ἡ "ΣΦΑΙΡΑ,, ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

MODES CHAPEAUX

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

Το γραφείο της Σφαίρας αναλαμβάνει την διαβίβασιν επιστολών εκ μέρους των ενδιαφερομένων προς διάφορον δε Κοσταντινουπόλεως νοομάντην και ανωματιστήν διαμένοντα εν Αθήναις. Πληρες φως εις όλα τα οικογενειακά μυστήρια Πνευματικός, θανατικός, τραπέζακι, Ψυχολογία παντός άπορου επί τη βάσει του γραφικού χαρακτήρος.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑΙ

Α. Ι. Π. Θεσσαλονίκη: Πώς θέλετε να απαλλαγείτε από επάγγελμα το οποίο μόνον σας εξελέξατε; Αυτυχώς ημέρας ευημερίας της οικογενείας σας δεν προβλέπω. Γράμμα έλαβατε ήδη. Γάμον σύντομον όχι. Είναι άδύνατον. Ο αδελφός σας έχρησι. Σας εύνοει η Πέμπτη. Εις την Κωνηπολιν θρηγούν γιά σας, ποιοι δέν ννοαρίζω.

ΙΣΜΗΝΗΝ, (Ορφανό): Μη δίδετε δέν έαντων σας σκλάβον του θανάτου, διότι όταν τόν ιδήτε προσεγγίζοντα θα μετανοήσετε πικρότατα διότι τόν εκάλεσατε. Μόνον οι δειλοί και οι μισάνθρωποι θεοσούν τόν θάνατον ως μόνον διέσδοον κατά τας ημέρας της δυστυχίας των. Τα πνεύματα τών γονέων σας είναι λίαν ανήσυχα λόγω της απηνγητέουσας τήν όποιαν μόνον σας υπερβάλλετε. Ησυχάσατε. Τόν κύριον εκείνο ταχέως θα τόν άναγκάσω να σας προστατεύη και να εκτελέση τό καθήκον του. Γράφετέ μου συχνά.

ΕΛΠΙΔΑ Β.: Το μελετώμενον συνοικέσιον να τό θεωρητή ναυαγήσαν. Θα υπαδρευθήτε τότε μόνον όταν ανταποκριθήτε εις τόν έρωτα του Γεωργίου. Τιποτε άλλο.

ΚΟΡΗΝ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ, Πάτρας: Μέλλον λαμπρόν και πλήρες όφαιον εκπλήξωσιν. Θα υπαδρευθήτε έντός δύο ετών. Ο μέλλον σύζυγός σας θα φέρη άρχαίον όνομα. Θα ζήσετε ά όμα 21 έτη. Εις τό γραφείον σας δέν θα παραμείνετε. Σας άδικούν πολύ.

ΔΥΣΤΥΧΗ ΥΠΑΡΕΙΝ, Πάτρας: Γάμον δέν διαβλέπω. Το μέλλον σας πολύ σκοτεινόν και πλήρες οικογενειακών άνομαλιών. Θί ζήσετε ά όμα 18 έτη. Η εργασία σας θα εδοδαθή.

Μ. ΣΑΥ.: Άπολυτήριον θα λάβετε έντός 7 μηνών. Εις της Ελλάδος δέν θ' αναχωρήσετε, άλλ' εύτε σας τό συνιτώ, διότι τοιούτο θα σας έφερε μεγάλης άνομαλίας: εις τήν ζωήν σας. Τους γονείς σας δέν θα τους επανίσετε. Τους αδελφούς σας ναί. Εις τόν γάμον θα εύτυχίσετε άπολυτως, φθάνει να μη παρεξηγήσετε τήν σύζυγόν σας, διότι εσθε πολύ ιδιότροπος.

ΜΑΙΡΗΝ: Χαρακτήρ ρομαντικός, εύπαθής, τρομοκρατημένος από τās άκαιτήσεις της σημερινής ζωής. Το μέλλον σας όχι άλιγώτερον θλιβερόν του παρελθόντος σας. Τας θλίψεις τας δημιουργείτε μόνη σας, διότι εσθε έντελώς άνιδος εις τās συνθήκας της ζωής. Η ύβρις της μητέρας σας δέν είναι δονατόν να βελτιωθή. Η θέσις του αδελφού σας θα καλλιερωσθή. Τόν κίνδυνον τόν απέφυγε πλέον. Τόν οικογενειακόν φίλον δέν θα τόν ιδήτε πλέον. Σας εύνοει η Παρκευη. Διαρρεύετε τήν άγιαν τήν φέρουσσαν τό όνομα της ημέρας αυτής. Θα σας σώση.

ΝΑΝΑΝ, Ηράκλειον Κρήτης: Γάμον διαβλέπω σύντομον, κατόπι έρωτική; περιπετειάς. Με τίν σύζυγόν σας θα δοκιμάσετε μίαν γλυκυτάτην εύτυχίαν διότι θα τόν αγαπάτε πολύ, άλλα και διότι γνωρίζετε πως πρέπει να ζήσετε.

Εις προσεχή φύλλα της Σφαίρας θ' απαντήσω κατά σειράν και εις επιστολάς τών δίδων και κυρίων: Πατριώτ, ψερασκουίτας, Neve de..., Αίτιας Οικονόμου, Γ. Ε. Κ., C. G. P., Γ. Μ. Μ., Άπλάσι-ομένης ψυχής, Μ. Χ., Δ. Υ., Ν. Π. Σ., Ηοαία Μλοχ, Φολακιουμένο. Μαρ. Π., Ρωμαντική Κορφατοπούλας, Έλένης, Μ. Α., Σκλάβος της τέχνης, Άδιόθωπος Ι. Π., Φαντίνας, Μαγευμένο δατού, Βασ. Καταραού, Μιχαής Παλαγιούρας, Μίγνον, Καμέλιος, Ντολορές, Γ. Κ.

Καλέντζιν, Έγραφα εις Δουτρίκι ν, Ραγι-ομένο άνδρονάγι, έάν ελήφθη τά σας άπα-τήσω. Δέν μπορώ να κρατώ άρχετον.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ

ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙ,...

Η ΜΝΗΣΤΕΙΑ

"Ε, καλά... Έκαβα τό φρεπτό των άρρα-βώνων σου. Σ' εύχαριστώ που με θυμήθη-κες. Τώρα πιστέω πως είσαι πραγματικά νικήτρια της ζωής. Στάθηκες παρά πάνω από τήν άνοστη προβολήν που απαιτεί από μια άρραβωνιασμένη δεσποινίδα να διακρί-πτη, άμέσως τό ίδιο βράδυ των άρραβώνων κάθε σχέσιον της με τούς παλμούς της φι-λους. Σ' όν πρώτο που θυμήθηκες, άμέ-σως με τήν εκποίησην σου, παρτίον, τόν άρραβώνα σου ήθελα να πώ, ήμουν έγω. Σ' εύχαριστώ πολύ γι' αυτό. Άκόμα σ' ευχαρι-στώ περισσότερο επειδή μ' έκαμεις να πι-στεύσω ότι δέν θα με στερήσης τής εύδαι-μονίας να σε βλέπω συχνά γιά να μιλάω μαζί γιά όλα εκείνα τα εύχάριστα πράγ-ματα της φιλίας μας.

Εί'αι περιττόν να με βεβαιώσης. Το ζέρω. Τόν άνθρωπον εκείνον δέν θ' άπορέσης να τόν ύποφέρης πολύ. Εδοκιμάσεις και τόν άρραβώνα όπως δοκιμάη κανείς ένα σπόρ. Κατόπι δέν τόν βρήκες τού γούστου σου και τόν άφήκες... Έ με θ' έχης δικηο. Αότή η κατάσταση, η μεσοδασιλεια, μεταδί έλευ-θέριας και γάμου καταντά άπόδια, πρό πάν-των γιά σένα. Θα μπορούσης να υπαδρευ-θής, άμέσως... Άλλά... ζέρω... Έδέχτοκες ν' άρραβωνιασθής γιά να συγκοίνης. Να συγκοίνης μεταδί φίλου και άρραβωνιαστι-κού. Ο πρώτος σ' αγαπά όπως θέλης, ό δ' δεύτερος θα προσπαθήση γιά σ' αγαπήση όπως θέλει αυτός. Άκριβός τότε η ψυχή σου θα γεμίση άηδία. Τότε θα πετάξης κατόμουτρα στον άνθρωπον αυτόν όλη σου τήν περιφρόνηση, στον άνθρωπον αυτόν που ζήτησε να σε γελάση μ' ένα χρυσό δακτυ-λίδι.

Οχι, αγαπητή μου. Εκείνοι που ζητούν να δεσμεύσουν ένα κορίτσι μ' ένα δακτυ-λίδι ποτέ δέν κατορθώνουν να τού δεσμεύ-σουν τήν καρδιά. Αυτό συνέθηκε και μ' εμένα. Έζητησαν να σ' εκποιήσουν, έού χαμογέλα-σες και τώρα ετοιμάζεσαι να τούς δώσης, να τού δώσης ήθελα γιά πώ, ένα καλό μά-θημα. Α, σ' εύχαριστώ, σ' εύχαριστώ πολύ. Και σε περιμένω, βράδυ πάντα.

ΝΟΣΤΑΛΓΟΣ

Η Στήλη μου

Και ό «Άρραβωνιαστικός» και η «Χρυσή Άλυσίδα» τελειώνουν εις όλίγα φύλλα. Και τόν μόν «Άρραβωνιαστικός» θα διαδεχθή τό άριστούργημα της Ιταλικής φιλολογίας, τό γλυκύτερον ρομαντικό του κόσμου ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙ, τήν δε «Χρυσήν Άλυσί-δαν»... αυτό είναι μυθικόν που δέν μπορώ να τό πώ σήμερα. Πρόκειται περί εκπαίξεως από τās πλέον κτηνητάς.

Η δημοσίευσις χαρακτήρων δύνανται να συνεχισθή εις τήν 7ην σελίδα καθώς και η άλληλογραφία μεταδί τών ύποηρητών και ήη-φοφόρων του Φιλικού Διαγωνισμού. Και τοιούτο διότι πολλοί άναγνωσται μας εκ τού έξωτερι-κού δέν επρόσβησαν να λάβουν μέρος. Η δη-μοσίευσις εκάστου χαρακτήρος θα πληρώνε-ται πρός 5 δραχμάς. Όσοι λοιπόν με ήρώτη-σαν εάν μπορούν να δημοσιεύσουν χαρακτή-ρες μπορούν να μου τούς σταλείουν.

Διά τήν συνεργασίαν εις τό προσεχές, Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΑΦΟΥ ΤΗΝ ΕΠΑΙΔΕΨΕ 5 ΧΡΟΝΙΑ

Υστερα, μέσα σ' ένα στοργικό άγκαλιάσμα, τής έχαίτεψε τά μαλλιά και τής ειπε:

ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙ,...

ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙ

Ο "ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ ΜΟΥ,

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

"Α, ώραία Ι φώναξε. Τόδερα πός είσαι μόνη και δέν ήβλεπα τήν ώρα να φύγη ό άνθρωπος που με κρατούσε κάτω, γιά ναρθώ να σου μιλήσω. Έχω κάτι να σου πώ... πολύ σπουδαίο!

Η φωνή του τήν έζήτησε από κείνον τόν ρεβασιμό. Άλλά δέν τήν ξαναγύρισε όλος διόλου στην πραγματικό-τητα. Τής φαινόταν ακόμα πως ήταν στην πόλι, στο σπίτι της, και πως ό Δίμος αυτός που τής μιλούσε, ήταν ό πα-λιός Δημητράκης, ό άρραβωνιαστικός της...

Τί; έκαμε σαν άφηρημένη. Και σηκώθηκε με μία φρίκη, και κίνησε γιά τήν κάμαρά της, σά να θέλε ναποφήγη αυτό τό φάσμα που τήν κυνηγούσε άκόμα...

"Ε, ποι πάς;... Στάσου! —Μά τί με θέλεις; —Σου είπα... Έχω να σου μιλήσω... Τώρα μιλίς έζήτησε στην έντέλεια. Και τόν κοίταζε ειρωνικά.

Δέν πάς καλύτερα κάτω, τού ειπε, να τελειώσης εκείνο τό δράμα με τής Μοίρες και με τής Μούσες;... Έγώ δε θέλω συντροφία.

—Τώρα πειά; έκαμε ό Δίμος, άπλώνοντας τά χέρια γιά να τί σταματήση. —Τί, τό τελειώσης; —Τό άφρησα. Δέν ξαναγράφω. Πάνε τώρα κείνα που ήξερες, Μαριτάνα! Πάνε όλα. Άκούς;

—Πολύ καλά! Κι' έγώ πάω στην κάμαρά μου να ήσυ-χάσω. Δέν πιστέω να μάλοκωθήσης ως εκεί... —Μαριτάνα! Στάσου!... Σε παρακαλώ, ένα λόγο! Γύρισε άπότομα, σά θυμομένη:

Μά τί είναι; —Σ' αγαπώ! —Αυτό τό ζέροουμε. Άλλο; —Και σε παίνω!

—Ω, λά, λά! Άλήθεια; Μ' αυτό είναι πολύ σπουδαίο! Γιά να ιδούμε!... Έμπρός!

Ξανακίνησε στην πολυθρόνα της, κοιτάζοντας τό Δίμη έρωτηματικά και σαρκαστικά, —Άφρησε πιά αυτό τό ύφος, Μαριτάνα! τής φώναξε. Δέ σου πάει και δέ μου άξίζει. Σου μιλώ σοβαρά. Ποτέ δε μιλίση σοβαρότερα στη ζωή μου!

"Α! Ούτε τότε που ειπες τού πατέρα μου: «Κύριε Σταυρίδη! Ζητώ τήν χείρα της θυγατέρας σας!»

—Ούτε, ποτέ!... Ωχ, καίμενη Μαριτάνα! Με κρίνεις άκόμα από κείνα που έλεγα κι' έκανα όταν ήμουν ένα καλιόπαιδο είκοσι χρονών;

—Είκοσιεσσάρω, γιά τήν άκριβεια. Μόλις τά ειχες κλείσει όταν με ζήτησης γιά πρώτη φορά. Τέλος πάντων με ξαναζητείς; Κι' αυτή τή φορά είναι τό σοβαρό.

—Ναί, ναί! Δέ μου ειπες, εκείνη τήν ήμέρα, πός μά-γαπάς;

"Α, όσο γιά να σ' αγαπώ!... Μά δώδεκα χρόνια τώρα, καίμενη, μήπως κάνα και τίποτ' άλλο; —Δέ μοι ειπες άκόμα πός έρωμένη μου δέν γίνεσαι ποτέ;

—Νά χαλάση ό κόσμος, Δημητράκη μου! —Γυναίκα μου όμως θα γίνωσων. —"Α, ναί Γυναίκα σου θά γίνωσων...

—Λοιπόν, Μαριτάνα, θα γίνης; Είμ' έτοιμος να χωρίσω τή Ζηνοβία και να πάω σένα. Φτάει να πής μία λέξη! Έκεινη εξακολουθούσε να τόν κοιτάζε σαρκαστικά.

—Μη με κοιτάξης έτσι Μαριτάνα! τής φώναξε παρά-φορα. Γιά να πτάνω έγω σ' αυτό τό σημείο, μπορείς να κρίνης τί τρέλλα έχω πάει γιά σένα!... Έκαμα ένα σφάλμα στη ζωή μου; Τό επανορθώνω. Ποτέ δέν είναι άργά όταν θέλει κανείς; Κι' έγώ τώρα θέλω. Γιατί τώρα σ' αγαπώ άληθινά. Γιατί τώρα μόνο είδα τί άξίζεις!

Μ' όση παραφορά τής μίλησε, με τόση ήρεμία τού άπο-κρίθηκε: —Ναί, μά τό κακό είναι που κι' έγώ είδα τώρα τί άξίζεις έσύ!... Τέλος πάντων, μου προσείνης γάμο. Και θέλεις να σου πώ τό ναί, γιά... γιά ναράβαστούμε. Έτσι;

—Ναί, όμως χωρίσω τή Ζηνοβία. —Κι' έντομεταξύ; Τό διαλύγο θέλει ένα χρόνο... —"Όχι δά! Ούτ' έξη μήνες. —Έτσι. Κι' αυτός τούς μήνες;... —Θά τούς περάσουμε άρραβωνιασμένοι. —Πού; —Μη φοβάσαι! Έσύ στο σπίτι σου κι' έγώ στο δικό μου. Θά σου νοικιάσω ένα σπίτι. Η κάθησε σ' εδω, και έγώ πάω στο ξενοδοχείο. Δόξα σοι ό Θεός, παράδες τώρα έχω.

—Μά δε θα τούς δώσης πίσω, άφοϋ θα χωρίσης τή γυναίκα σου; —Έχω κι' άλλους! —Πολύ καλά. Άστε, προσωρινά, θα χωριστούμε. —Κατ' ανάγκη... Άφοϋ έσύ δέν έννοης να... Τόν έκοψε:

—Κι' ύστερα, λές, θα παντρευτούμε... —Βεβαίωτα! "Η Μαριτάνα τότε σηκώθηκε. Και σταυρώνοντας προ-στώ του τά χέρια:

(Άκολουθεί)

TI EGINE

Μαζί με όλους τούς θεατάς του «Πανοράματος» τήν ώρα του δυστυχήματος ήτο και μία κυρία εύτραφής, πενθερά τού φίλου κ. Α. "Όταν τό δυστύχημα έγνώσθη ό φίλος μου άσφυαλιών άπό... χαράν έφρεξεν εις τόν κίνηματογράφον, προσπαθών να μάρη μήπως ή πενθερά του... εσώθη. Ενθ' όπως κατα-γινόντα συλλέγων πλη-ροφορίας, έξερπα τήν διακρίνει εις τό άέναντι μέσο, να κάθειαι μακαρίως μέσα σ' ένα βαγόνι, τού «Θερίου».

"Όχρος από τήν συγκίνηση του ό φίλος μου κι' ύβριζον από μέσα του θεούς και δαίμονας, τήν έπλησίασε.

—Μαμά εδω; Μήπως έπαθες τίποτε; —"Ησύχασε παιδί μου, τού ά-πήγησεν εκείνη Δέν έπαθα εύ-τυχώς τίποτε.

—Μά πός τήν γλυτώσατε; Έ-κανεν ό φίλος μου με φανερή πλέον νευρολόγητα.

—Νά σου πώ... Πέντε λεπτά πριν άρχισή ό πανικός άρχισα να αισιάνομαι ένα τόνον ένο-χλητικό πόνο στο στομάχι, ως ε αναγκάσθηκα να σηκωθώ και να βγω έξω. Δέν εί-χα περάσει καλά τήν πόρτα κι' άκουσα τής φωνές...

Ο φίλος μου έ-σκυψε τό κεφάλι του γιά να δεχθή και τό νέον αυτώ κτύπημα τής κακήσου μοίρας.

Τί έστοιχίζεν άλλοτε μια μα-ιεύτρια:

Ένοίκιον δρχ. 100 τόν μήνα Φαγητόν > 150 > > Κοστούμια > 100 > > Διάφ. διασκεδάσεις 100 > >

Και τί στοιχίζει σήμερα:

Ένοίκιον δρχ. 1000 τόν μήνα Φαγητόν > 1500 > > Κοστούμια > 500 > > Αδουκίματα > 750 > > Πόδηλατων > 300 > > Ντάιγυμ > 1700 > >

Νεαρός συγγραφέας, πολύ δυνα-τής έμπνεύσεως και παχείας κό-μης, θρηνεί διά τόν θάνατον τού Γάλλου συγγραφέως Άνατόλ Φρανς.

"Α, δέν έξυρετε, λέγει σε κάποια δεσποινίδα, τί μεγαλό-μυαλό ήτο αυτός ό Γάλλος Έγώ που τόν έγνωρίσα σās βε-βαιώ ότι ή Γαλλία έχασε πολύ με τόν θάνατον του.

Η δεσποινίς τ' ήκουσε αυτά όλα και παραξενεύοταν που τής τάλεγε Τί τήν ένδιέφερεν αυ-τήν τάχα ό θάνατος ενός άν-θρώπου και μάλιστα γέρου; Έπί τέλους δέν τόν έγνωρίσε διόλου.

—Μά ποίος ήταν αυτός ό κύ-ριος; έρώτησε τόν φίλο της, τόν νεαρόν συγγραφέα μετίν δυνατήν έμπνευσιν και τήν παχεϊάν κόμη.

—Πώς; δέν γνωρίζετε τόν Ά-νατόλ Φρανς;

"Οχι. Τί δουλειά έκανε; —Μά... ήτο υπάλληλος, στην Γαλλικήν Άκαδημία.

Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Η ΧΡΥΣΗ ΑΛΥΣΣΙΔΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

—Συνείδησις να μη με πιστεύης, Λίνα. Έγεις άδικο. Έκεινη σιωπούσε κι' έπεριμενε.

Ο Τάσος έπαν έλαβε με τήν συνιθημένη του άπορηστικότητα. —Η λύσις είναι μία... να έννοθώμε κάποτε —Κι' ό έρωσ μας; έρώτησε με κάποιο ει-ρωνικό χαμόγλο ή Λίνα.

Δέ φοβούμαι πιά γι' αυτόν. Έπί τέλους θα ίκανοποιηθί κι' αυτός και θα ήσυχάση, άλλα έμεσι, μαζή οι δύο, θα ζήσωμε, εύτυ-χημένοι. Τό βλέπω τάρα καθαρά, τό αισθά-νομαι κι' τό πιστεύω.

—Μπορεί ποτέ να γίνη ένα τέτοιό πράγμα; έρώτησε ή Λίνα. —Όλα γίνονται σαν άγαπά κανείς.

Τόν κοίταζε τότε με μίαν έκρηξη χαρής στα μάτια. —Πρώτη φορά σ' άκούω, έφιθύρισε, να μου μιλάς με τέτοιον τρόπο.

—Πιστεύεις τώρα αν σ' αγαπώ; ειπε ό Τάσος κι' έπλησίασε και τήν άγκαλίωσε. —Άγαπητέ μου, έφιθύρισε εκείνη. Κι' άφέθηκε στην άγκαλιά του...

Μές στα φιλιά τους άκουσαν ένα τριγυμό τής πόρτας. Στραφήκαν κι' ι' έδυό κι' είδαν να στέκεται μπροστά στην πόρτα, κάταχρος ό Στάμος.

Πίσω άπ' αυτόν έκείνη ένα άσπορόμοθο κεφάλι τού «γυμρού» του και τόν πορτιέρη που έκρατούσε μία βαλίτσα.

Ο Στάμος γύρισε άπ' τό μικρό ταξείδι, που είχε κάμει στην πατρίδα του κι' έφερε μεζή του, γιά κάποια εργασία, τόν ξανθό εκείνο που ίχε σύζυγο ή αδελφή του.

Μόλις πήκε στό σπίτι, τήν πρώτη υπηρέ-τρια που συνήτησε ήταν ή Φρόσω και τή ρώ-τησε γιά τήν κυρία της.

Η Φρόσω όμως έδειξε τέτοια ταραχή που έπρόσβηκε. Μόλις κατώρθωσε να πη' στο σαλονάκι της και έδοκιμάσθη με τρέξη, γιά να είδοποιήση βέβαια τήν κυρία της.

Ο Στάμος όμως, που πάντα βρασιζόταγε από ύποψεις, τή φορά αυτή κατάλοβε, πός κάτι σοβαρό συνέβαινε.

—Κάστ' εδω φώναξε με άπότομη φωνή. Κι' ή Φρόσω έκαρφώθηκε στο πάτωμα. Κι' τότε στό πορτιέρη να πύχη τήν βα-λίτσα του και με τό γαμπρό του άνέβηκε στο σαλονάκι.

"Όλο δέν είχε μαζή του. Η πρώτη του σκέψις ήταν να όρημησιν άπάνω στον άνθρωπο εκείνον, που τόν είχε σχεδόν λησμονήσει, και να τού σφίξη με τό χέρι τό λαμό.

Ο Τάσος όμως και ή Λίνα τινάχθηκαν άμέσως όρθιοι. Πέρασαν μερικές στιγμές παγεράς σιωπής.

Ο Στάμος προσπαθούσε να κρατήση τής ύβρεις που έρχόντανε στη γλώσσα του. Αισθα-νότανε τήν ανάγκη να πη' κάτι βαρύ και τρομερό έναντιον της, άλλα ή συνήθεια, που άπέκτησε όλα αυτά τά χρόνια, να συγκρατή πάντα τή γλώσσα του, τόν έδένεσμεσε κι' εκείνη ή στιγμή και τόν έσύγγισε σε τέτοιον τρόπο, ώστε έσφιγγε τούς γ' όδους του, χωρίς να μπωρή ν' άρθρώση λέξη.

Ο «γυμρός» είχε μίαν έμπνευση καλή. Άγκαλίωσε τό Στάμο και τού ειπε μ' αυστη-ρότητα.

—Πάμε... αυτό άρχει. Και προσπαθήσε να τόν σύρη έξω.

Ο Στάμος ό πως έμεινε καρφωμένος στο πάτωμα και τού φαινότανε άδύνατον να κινήθη.

Άλλά οι πρώτες στιγμές έπέρασσαν και ή ψυχραιμία του άρχισε να ξαναγυρής.

Στάσος, ειπε, στο διγεννη του. Η ύπό-θεσις αυτή πρέπει να τελειώση.

—Με όποιον τρόπο θέλετε, ειπε ό Τάσος. Ο Στάμος έχυσε τότε τούς διαταγμούς του. Σ' άχρειε, ειπε στον Τάσο, δέν έχεις δι-καίωμα να μιλάς εδω μέσα. Είναι σπίτι μου και γι' αυτό δε σε χαστουκίζω. Μ' αυτήν έχω να κάω μονάχα.

Η Λίνα άνασχησως τό κεφάλι κι' έκτύταξε τόν άντρα της στα μάτια

—Τί θέλεις από μένο; τόν έρώτησε με φω-νή σγεδρό ήρεμη. —Νά κατεβάσης τά μάτια σου άπ' τή ντροπή και να μιλάς με όλιγώτερη αυθάδεια. (Άκολουθεί)

“ΓΙΑΤΙ ΗΜΟΥΝ ΩΜΟΡΦΟΣ,”

“Η περιεργός ιστορία ενός νέου, που κατεγράφηκε γιατί αγαπήθηκε πολύ.”

(Συνέχεια τρίτη)

“Αγωνίζομαι να φαίνομαι αποροστικός, άπεχθής, νάζμε μισήσουν ή ερωμένες των φίλων μου για να σωθώ έτσι ο έρωτας τους από τον κίνδυνο, με τον οποίον τον άπειλούσαν ή όμορφιά μου, κι’ όμοια τίποτε δεν πετύχαινα. Οί φίλοι μου στάς άρχάς εθλίβοντο, κατόπιν παρεπονόυντο, ός που στο τέλος άρχισαν να με άποφεύγουν.”

“Ηλθον εύκαιρία πού μπορούσα να κερδίσω όλα τα μέσα και τα έφθδια για μιá εύτυχημένη, ίσως για μιá δοξασμένη ζωή. Κι’ όμως δέν μπόρεσα να κερδίσω την άγάπη και την στοργή εκείνων πού κρατούσαν στα χέρια τους τα μέσα της εύτυχίας μου, γιατί ήμουν όμορφος! Τής στιγμής πού δέχθηκαν ότι έχουν κάθε διάθεση να με ύποστηρίξουν, ν’ άναγνωρίσουν την άξία μου και να με βοηθήσουν να εύτυχίσω και ν’ άναδειχθώ, τής στιγμής εκείνης όλη μου ή ύπαρξις έβαναστατούσε, τραβιόμουν από κοντά τους, έβανα να τους βλέπω, γιατί μέσα μου έδραμονόταν ή πε- ή ποιήσις ότι τήν καλωσύνην του τίν προκαλεί όμορφιά μου κι’ όχι ή άξία μου. Για τους φίλους πού μ’ έπίστευαν δυνατά και άξιο, για τους γνωστους πού μ’ έκυττούσαν με θαυμασμό στα μάτια, για τους προϊσταμένους πού σκαλοβόνταν μαζί μου ενόμιζα πως δέν ήμουν παρά ό όμορφος έρωμένος.”

“Έτσι μόνος μου άφαινα την άξία μου να χάνεται, γιατί την ήθελα πάντα κρυμμένη σαν τό σκουλήκι μέσα στη γή.”

“Ερχόταν ήμέρες πού τής περνούσα χωρίς να μπορώ να συναντηθώ με άνθρωπο. Και νηπιτικός έμεινα πολλές φορές μη θέλοντας να μπώ μέσα στα έπιτατόρια επειδή ό κόσμος πού ήταν μέσα σ’ αυτά θα με πρόσεχε μόλις έμπαινα κι’ ή θα με κυττούσε με τό βλέμμα εκείνο τ’ γεμάτο θαυμασμό πού με νεύριζε, πού μ’ άνηγχούσε, πού μ’ έκανε να φεύγω σαν κυνηγημένος και ν’ ήζυθώ να κρυφθώ σε καμιά γωνιά, να μπώ μέσα σε κανένα μαγαζάκι πού δέν θα μ’ άνησυχούσαν τά θαυμαστικά βλέμματα του κόσμου.”

Κάθε άλλος στη θέσι μου, πού έπαναλαμβάνω, άγ’ ιτημένη μου κόρη, θα ήταν ό γινητής τής ζωής, ό πεύο χιρούμενος κι’ ό πεύο εύτυχιόμενος άνθρωπος του κόσμου. “Η όμορφιά μου έμοιζε για μένα με φρουραμένη θάλασσα πού όλοένα ταριζόταν κ’ έφούσκωνε και μ’ έτίεζε και με σκεπάζε και μ’ έπνιγε. “Η όμορφιά μου μούκο ίεν όλο τό θάρος για τή ζωή. Παρασηγούσα ό ίδιος τόν έγυθό μου κ’ έλεγα πως ήμουν πλασμένος για να παίζω ένα πρωτότυπο ρόλο στο θέατρο τής ζωής. “Άλλοτε όμως εύρισκα ότι δέν έπλάστηκα παρά για να βασανίζομαι, κι’ έπλάστηκα όμορφος για να βασανίζομαι περισσότερο. Πολύ πρωτότυπη, άλήθεια, αυτή ή έκδήσις τής φύσεως, πρωτότυπη αλλά και τροσερή.”

“Ένα βράδυ είχα πάει έκδρομή σ’ ένα μεγάλο δάσος. Για μοναδική μου παρέα είχα πάρει κάποιον συγγενή μου, τό μόνο πού συνναστρεφόμουν άκόμη, γιατί ό άνθρωπος αυτός δέν φανόταν σαν ή γλυκύτερη παρηγοριά πού έχόταν να δαμάσει τό βίσανστιγόριο, τό παράλογο ίσως, αλλά και τό φοβερό.”

“Έπέσαμε να κοιμηθούμε σε μιá ποιμενική καλύβα, εύχαριστημένοι κ’ οι δύο με τά θέληγχα της έκδρομής εκείνης. Είχα πολλές βραδείες να κοιμηθώ και ό ύπνος τής νυχτας εκείνης μού φανόταν σαν ή γλυκύτερη παρηγοριά πού έχόταν να δαμάσει τό βίσανστιγόριο, τό παράλογο ίσως, αλλά και τό φοβερό.”

Κατά τα μέσα τής νύχτας πού έξύπνησα είδα τό συγγενή μου όλόγυμο μπροστά μου, σαν κάποιον φάντασμα του δάσους, σαν βρυ-

κόλακα έλευινό, ν’ άπλώνη σ’ έμένα τα χέρια του σαν νάδελι να μ’ άρπάξει.

—Τ’ είσ’ έτσι; τού λέγω τρώμαγμένος και σηκώνομαι επάνω.

“Εκείνος, με τά χέρια πάντοτε άπλωμένα μου ψιθύρισε ενφ’ τό στήθος του έφούσκωνε κι’ τό κορμί του όλο έτρεμεν:

—Είσαι όμορφος σαν κορίτσι, όμορφότερος κι’ από τό ωραιότερο κορίτσι. Να σε φιλήσω, να σε φιλήσω...

“Επετάχτικα έξω από την καλύβα και σαν τρελλός έπήρα κάποιον όρόμο, ενφ’ πίσω μου ενόμιζα πως άκουγα άκόμη τή βραχνιασμένη φωνή του άπαισιού εκείνου ανθρώπου:

—Είσαι όμορφος σαν κορίτσι. “Από τήν φρικώδη έκείνη νύχτα τρεις μέρες έκανα να βγω από τό σπίτι μου. “Άρχισα να τους φοβάμαι πλέον όλους, άκόμα και τους δικούς μου. Να τους φοβάμαι και να συχαίνωμαι τόν έαυτό μου.

—Όμορφος σαν κορίτσι.

(Άκολουθεί)

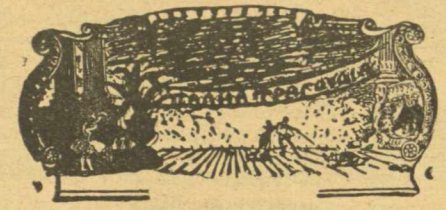

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΣΗΜΕΡΑ ΔΙΚΟΣ ΣΟΥ

“Άλλη μιá φορά θέλω να φανής καλή για μένα, άγάπη μου. Κότταζε με καλά σήμερα... Τά μάτια μου βουλεύονταν, τά χείλη μου κέρωσαν, κρούνο πολύ... Πηγαίνω σπιτι μου και κυττάζω πως όλα γυρω μου δέν εινε παρά ένας τάφος... “Ω, όχι... Σήμερα δέν είμαι ό αγαπημένος σου, σήμερ’ ή δέν είμαι δικός σου. Δέν μι ρώ νάμαι ό αγαπημένος σου και να μη σου μιλώ για τήν έρωτική εύτυχία, να μη σου γελάω, να μη γεσταίνω τά χερνάκια σου στην θαύπορη τόν δικών μου... Δέν είμαι κακός κ’ έτσι πού είμαι σήμερα άλλαγμένος δέν θέλω νάμαι δικός σου... “Άφησέ με σήμερα νάμαι ένας ξένος. Μήν περάσης από κοντά μου, μη με κυττάξεις διόλου, μη έλθης μαζί μου... Πές πως δέν ήλθα σήμερα, πως θα σου λείπω για μιá μέρα, πως κάπου έπληγα και θα γυρίσω γρήγορα και θά σου φέρω από τό λουλούδι π’ άγαπής και θά σου πώ από τό λόγια πού θέλεις... κι’ πάλι θα σε κάνω να γελάσεις... και θά πιάσω τά χερνάκια σου και θά νοιώσης τά χέρια μου να κινεί και τότε θαμαι πάλι δικός σου... Μά όχι σήμερα... Σήμερα δέν γνωρίζω τόν έαυτό μου... Φοβόμαι να σε δω, γιατί δέν θέλω να σε λυπήσω... Δέν ξέρω τί έχω σήμερα... Πονά βαθειά, σπαραχόμαι... έχω μιá λαχτάρα πού μού φέρνει άπογοητευση.”

“Ω, γιατί να μην έλθης χθές; Σήμερα δέν θα βασίλευαν τά μάτια μου και τά χείλη μου θά ήταν όλο γέλοια. Κακό κορίτσι.

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΓΓΙΑ ΛΕΣΑ

Καπετάνισσα: Σού φέρνω από τήν Πόλη φορεσιά, κερσιμαρία, τζεβαζία, μέσα απ’ τήν Όντέσα! Να λαμποκοπάς καλή μου σά θά πάς στην έκκλησιά,

σαν τή χαραυγή ή δροσιά: Κ’ έγινε-λέσα!

Κει στά ξένα κάποιον βράδι πού με κέρναγε κρασί μούδειες κοράλια χείλια—πειρασμό ή μαργιτάλα—μιá ξανθούλα: Μά τής είπα— Κοραλένια έπως σου έχει μιá άλλη στο νησί! Κι’ έγινε μόλα!

Λίγο βρήθηκε “Αη-Νικόλα μαϊστραλάκι να στρωθεί κ’ έτσι άρχήτερα να μπουσε στο λιμάνι μέσα: Δυό ματάκια να στεγνώσουν, μιá καρδιά να στε-

απ’ τόν πόνο τό βαρύ: Κ’ έγινε λέσα! ΔΑΙΥΡΑΣ

Ο ΘΡΗΝΟΣ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

“Από τό «Τραφερό βέλλο» τής Melle Marie Chantelle.

Τό Τριαντάφυλλο

Σ’ εύχαριστώ, σ’ εύχαριστώ, καλό μου πλατανόφυλλο. “Ηρθες να με σκεπάσης τήν στιγμή άκροβής πού ήμουν βέβαιο ότι δέν θα ζήσω παρά μερικά λεπτά άκόμα... Τί να σου κανη ένα τόσο δά φυλλαράκι, τόσο λεπτό άφου στο φως δείχνει όλόκληρη τήν ψυχή του... Τί ζεστά πού είναι τώρα... Μά πόση ώρα θα διαρκέση αυτή ή γλυκειά εύτυχία;... “Η ελάχιστη πνοούλα του άερα θα σε κινήσει, καλό μου φύλλο, θα σε διώξει από πάνω και θά σε παρασύρη ποιός ξέρει πού... “Εκεί ίσως πού ξεψυχάνε τά πουλιά, εκεί ίσως πού πεθαίνουν ή φτωχούλες αγάπες... “Α, ναί... “Ε- χεις δική... Μπορούσα να βρισκομαι κ’ έγω επάνω σε κανένα ταπέτο ή μέσα στής φιλόξενες σελίδες κανενός βιβλίου, να κρύβω μερικές ζωηρές λέξεις, να σκεπάζω αγαπημένες ύπογραφές, άντι να βρισκομαι έδω στο δρόμο... χάρμο, κατάρχαμα... κοντά στο νερό... κοντά στον τάφο μου. “Άλλά ποιός να προσέξη στο φτωχό ροδόφυλλο... Δέν είναι πειά επάνω στο λουλούδι, μαζί με τ’ άλλα... είναι μόνο του. Ποιός να τό προσέξη...

“Έλάτε, φτωχές άγάπες, να θρηνήσουμε μαζί για τό χαμό σας... “Εσείς θα γίνεται ή καλές μου άδελφούλες κ’ έγω... έγω τό λουλούδι, τό φτωχό λουλούδι του τάφου σας... Πόσο μούάζουμε.

Τό Κοκλόμυνο

Θά μās πεθάνης λοιπόν όλο άπώθη;... Δέ βλέπεις και τή λιγαριά... Πόσες φορές τήν παρακαλέσαμε να γείρη σ’ έμάς τό κεφάλι της για να βρούμε ένα στήριγμα κ’ εκείνη, με περιφρόνηση, έγύρισε κατά τό νοτιά. Για κούτταζε πως φυσάει... Κ’ εκείνης ή χαμένες άγαπούλες πού ξεχνιόταν στος δρόμους τής ύπομονής! Δέν τής λυπάσαι λοιπόν κι’ αυτές; Θά πεθάνουν όλες και δέν θα μείνη καμιά. Και μεθαύριο ποιός θα κλάνη στον τάφο του Χριστού;

“Ω, μη φυσάς τόσο... “Όλες ή μανιούλες κ’ ή άδελφούλες μας ξεπάγασαν κ’ είναι βουβές στο πλάι μας. Δυό άδελφάκια μένουμα άκόμα, δυό μικρά κούκλινια. Μή λυπηθής έμάς, βοροιά. Λυπήσου τήν ξανθούλα κόρη του περβολάρη πού μās έφύτρεψε... “Υστερα, έδωσε τό πρώτο άνδρος μας στον αγαπημένο της... “Υστερα τό πρώτο έρωτικό της γράμμα, έσκυψε έδω κοντά στής ρίζες μας και τό κούρψε... “Άλλοίμονο αν μās πεθάνης τώρα. Θά μās ξεριζώσουν αύριο νεκρά και άνόμφελα και στη ρίζα μας θά βρούνε τ’ αγαπημένο γράμμα τής κόρης. Λυπήσου τήν, βοροιά. Είναι ή πρώτη φορά πού άγάπησε.

Μεταφρασις Α. Δ.

ERNESTE DAUDÉ

Σ’ ΑΓΑΠΩ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Άλλά κατά τό μεταξύ τής δευτέρας και τρίτης πράξης διάλειμμα, τού είπε ξαφνικά: —Μου έξήγησες να δεις τή γυναίκα, ή ό- ποία θέλω να σ’ αγαπήση.

—“Άλήθεια. Θέλω, πρό πάντων, να τήν γνωρίσω.

—Λοιπόν νάτη... άπεναντί σου. Παρατήρησε.

—Πώς! ή γυναίκα αυτή με τά κόκκινα, ή

“Αθηναϊκή ζωή

ΔΥΟ ΕΠΟΧΕΣ

Πρώτη έποχή

“Μεταξύ λωποδυτών μέσα στη σπηλιά του Σωκράτους:

—Μήν τρέμης, μωρέ Τριταπίδα... Πέθανες, κακομοίρη, από τό φόβο σου...

—“Άβραμάν, ξέρεις τί είναι να θάρσους ένα πορτοφύλι με δυό ταλλάρα... “Αν με ταμπήρουν οι μπάτσι σίγουρα δέν τήν γλυτώνω τήν κρεμάλα... “Έτσι μούρχεται νάν τα θάσω πίσω.

Στό σπίτι. Μεταξύ άνδρουίνου:

—“Άκουσε, Κλεβούλε, αυτό τό τυρί τό βαρέφικα πειά.

—Δέν έχεις δική, Ξανθήππη. “Η φέτα είναι πολύ ωφέλιμη.

—“Οπωσδήποτε, σήμερα μίμη πάρες πολύ. Φθάνουν έκκατό δράμια. Χθές και προχθές τό πετάξαμε...

—Δέν πειραζει... “Ας φάνε και ή κακόμοιρες ή ψιφίνες. Μήπως είναι άκριδή; Τό φτηνότερο πράγμα.

Δευτέρα έποχή

Συζητούν δυό κύριοι μέσα σ’ ένα κεντρικόν ζυθεσιτάτοριον:

—Πώς πήγε λοιπόν σήμερα ή δουλειά;

—Δέν βραδέσει. Μόνο τρία πλαστά έντάμματα έξαφρόσωα κι’ έπουλήσα και τριάντα άλλα του στρατού σ’ ένα άπ’ τά Μεσόγεια... Φιλοδουλειές.

—Άγλαδή;

—“Ας τα, καμμένα... “Οκτακόσες χιλιάδες.

—Κρίμα στον κόπο...

—Γιατί σου λέω... “Έτσι μούρχεται να τά δώσω πίσω...

Στό σπίτι. Μεταξύ άνδρουίνου:

—Δαρσιε μου, ήλθες επί τέλους;

—Σιωπή, Παρισιάτις... Δέ μού λές είναι κανεις μέσα στο σπίτι;

—“Όχι.

—Τά παιδιά;

—Δέν ήλθαν άκόμη από τό σχολείο.

—“Η ύπνερτέρα;

—“Έχει έξοδο σήμερα.

—Κλειδωσε καλά τής πόρτες;

—Γιατί, Δαρσιε μου;

—Κλειδωσε σου λέω. Κλείσε και τά παραθυροφύλλα...

—Μά...

—Σιωπή. Σέβας και τό καντήλι...

—Μά οι άγιοι;...

—Δέν πρέπει να δοθν ούτ’ αυτό.

“Ο Ραουλ θέλησε να πη κάτι, άλλ’ ό Κουτσογιάννης τόν έμπόδισε.

—Θαύμασε τήν, σοι λέγω. Τίποτε άλλο καλλίτερον δέν έχεις να κάνης αυτήν τή στιγμή.

“Ο Ραουλ έσιώπησεν.

“Η παράστασις σε λίγο έτελείωσε και οι θεαταί άρχισαν ν’ άποχωρούν.

“Ο Κουτσογιάννης και ό Ραουλ έφθασαν έγκοίτως στον διάδρομο του θεάτρου, για να προφθάσουν να δούν τήν ώραϊαν Φρανσίνα.

Τήν στιγμή πού έπερνούσε μπροστά των, τής έκανε έντύπωση ή υπερήφανα φυσιονομία του Ραουλ τόν παρετήρησε προσεκτικά. “Ο Ραουλ έμεινε έκθαμβος. “Ο Κουτσογιάννης άντελήφθη τήν συγκίνησι του.

—“Η υπόθεσις πάει καλά, έσκέφθη. Θά έκδικηθώ.

“Η κ. Σαοαμί ήτο ήδη μακράν, ή εικόνα της όμως ήτο όλόκληρος άποτυπωμένη στη μνήμη του Ραουλ. “Ο παλιός νέος άρχισεν τώρα πλέον να κυριεύεται από τήν επιθυμίαν και τόν πόθο να κερδίση τήν γυναίκα εκείνη και να γίνη κύριος των θεληγτρων της.

—“Αγαπήσου τήν γυναίκα αυτή και να με αγαπήση, έφιθύρισε ενφ’ εβράδιζε μετά τό Κουτσογιάννη μέσα στα έσημα Βουλευέρτα, ως δτου να φθάση στο μικρόν ξενοδοχείο ό- πού έμεινε.

—Δέν θέλεις τουλάχιστον τώρα να μοι εξηγήσης για ποιά άφορη θέλεις να με ρίξεις στην άγκαλιά τής γυναίκας αυτής; ήρώτησεν έζηφνα τόν Κουτσογιάννη.

—Τί σ’ ενδιαφέρει αυτό άφου θά είσαι εύτυχής; τού άπήτησε.

—Μπορώ να είμαι εύτυχής όταν σκέπτομαι ότι ό έρωσ μου προς τήν γυναίκα αυτή μπορεί να τής προσένηση άναριθμητα κακά;

—“Αναριθμητα κακά; Γιατί;

—“Αν ό σύζυγός της έννοήση ότι τόν ά- πατεί;

—“Ο σύζυγός της δέν θα έννοήση τίποτε. “Άλλά κι’ αν έννοήση μήπως δέν είμαι έγω για να έπαγοηυνώ; “Άκουσε, παιδί μου, μιá τελευταία λέξη: Είσ’ έλεύθερος να χωρισθής από μένα ή ν’ άρεθής μ’ έμπιστοσύνην σ’ εκείνον πού σ’ έσωσεν. “Ότι δήποτε κι’ αν άποφασίσης ποτέ μου δέν θα λημονήσω ότι είσαι ωραίος και υπερόφανος. “Αν θέλεις όμως να δεσμεύσης τήν έλευθερίαν σου, όπως σου πρότεινα, και να ύποτάσσεσαι στής θελήσεις μου, τότε ποτέ σου δέν πρέπει να μ’ έρωτώς γιατί γίνεται τοούτο ή εκείνο. “Εννόησες;

—“Εννόησα, αλλά με ώθεϊς στο έγκλημα.

—Φύγε αν σκέπτεσαι έτσι.

—Ναί, αλλά τώρα πλέον αισθάνομαι ότι ή άνάμησις τής γυναίκος εκείνης έχει καταλάβει τήν καρδιά μου.

—Τότε μείνε μαζί μου.

—Λοιπόν ναί! άνέκαρξεν ό Ραουλ. Παραδίδομαι σ’ έσένα με τήν έλλιπία να θεραπεύσω τόν έρωτα δια τό έρωτος.

“Ο Κουτσογιάννης έχαμογέλασε εύχαριστήσως στα τελευταία αυτά λόγια του νέου.

ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΗΣ

Είλεν έλθει τό καλοκαίρι. “Ο κ. Σαοαμί με συζήτησαν των δυό αυτών κυριών ώριμένως θά ύπεθεταί ότι ό ένας έπωλώσεσ κάτι προς τόν άλλον... “Ισως καμιά κατόικια, ίσως καμιά γαλιάντρα... “Όχι όμως... “Επρόκειτο άπλόστατα περι τής μεταβίβασιως μιός έρωμέντης, περι μιός ιστορίας θεηλαζή ή οποία πολύ συχνά επαναλαμβάνεται στην έποχήν μας.

Αυτή είναι ή σημερινή γυναίκα.

ΚΑΚΟΓΛΟΣΣΙΣΤΕΣ

Είς τὰ σωτήρια έτη 1920 κί άνω, τó γυναικειόν φύλλον, τó πάλοι ποτέ άσθενές και άδικημένον, καθυπέταζε όλόν τόν κόσμο και ύπετάχθη, μέ τή σειρά του, εις ένα πρόμα: τήν μόδα.

Η γυναικα, τó περιεργόν όν ποδύ τοῦ κατέβη του Θεού να μάς δώση γιά σύντροφο τοῦ βίου, τσαλακώνοντας τά πλευρά του δυστυχισμένου τοῦ Άδάμ, ή γυναικα δέν είναι πελά φύλον άσθενές. Είναι Ισχυρόν, Ισχυρότερον από μάς Ειςέλεγχονσας παντού, επάτησε παραδόσεις και συνήθειες, έδωκε μεγαλειώδη μονίτζαν εις τά εθαγγελικά παραγγέλματα του μυστηρίου του γάμου, και... άνδροποιήθηκε.

Άλλά αγαπά ό Θεός τó κλέφτη αγαπά και τόν νοικοκύρη. Και ό Πανάγαθος, μετανοήσας άσφαλώς, —πολύ άργά— γιά τó άνεπαύθητον αλιώνον βάσανο ποῦ έρριξε τó κεφάλι τών έμφοβών του, ειπε:

—Πρέπει να βρεθί κάτι ποῦ να ύποτάσση αυτά τά άνυπότακτα όντα και να τά παΐξη στά δάχτυλα! Και αυτό τó κάτι, βρεθήκε: ή μόδα.

Η δέ μόδα υιότέτης δύο άφηρημένα πράγματα ως βοηθούς της τó ένα τó λέγονν chic και τó άλλο élegance.

Βασίλεια, αυτοκρατορίες, χαλιφάτα πέφτον και χάνονται. Τó σικ και ή έλεγκάς, δολοφονούνται άπαισίως καθημερινώς, αλλά βασιλεύουν πάντοτε.

Μέ τήν λέξιν «ελεγκάς» ή γυναικίς εντόθηκα και έγήθησαν διαδοχικώς από καταβολής κόσμου, και εξακολουθοῦν να ντυνογίνονται.

Γιά να γίνουν «ελεγκάντ» μεταμορφώθησαν εις άλλότα όντα μέ κάτι γούνης άγριών ζώων και μέ φτερά πτηνών έξωτικών.

Κάποτε ετυρωανίσθησαν να στριζώνται σέ ψιλó και ψηλό τακουνάκι, τυλιγμένες σέ κάτι βούχα ποῦ φούσκωναν στη μέση σάν μπαλλόνι, και σκεπασμένες μέ καπέλλα ομοιάζοντα μέ κουκούλες τούρκων δερβισιών. Βάλετε λίγο στό νοῦ σας, άναγνώστα μου, τέτοιο πράγμα...

Άλλοτε έσφιχθήσαν σέ στενό—στενό πρόσθεμα, έφύρεσαν σφιχτότατον κορσέ, πελώρια καπέλλα μέ μπόρε τεράστια και ένεφανίσθησαν στους δρόμους... σάν όμπρέλλες ποῦ περιπατοῦσαν μόνα τανί...

Άλλοτε πάλι έγέμισαν γούνης και παρεχαν θέαμα ζώων ποῦ δραπέτευσαν από ζωολογικό κήπο: Ιπποπόταμοι, στρουθοκάμηλοι, τίγρεις, άλεπούδες κλπ. κλπ.

Κί έπειτα έγδύθησαν: μάς έδειξαν άλληλοδιαδόχως γάμπες, λαμά, γόνата, μπράτσα, κλάτες και, λίγο—λίγο, μάς έκθέτουν τάς... ένω του γόνατος έκτασεις και τάς βάσεις τών... στηθικών άνωμαλιών!

Και έβραλον χιτροπάπουσα, τσαρούχια, σαφρανίνα, μπότες, μέ τακούνια ψηλά σάν σόδια τραπέζιων ή χαμηλά σάν πέματα καρβλων. Και έγιναν τά κεφάλια των έξομα όλων τών καρπιτιών. Μ' ένα παραγγέλμα τής μόδας, σκεπάσθησαν τά μαλλιά μέ περούκες, επλέχθησαν εις μπουρμαδες, έγιναν κίτσοι τεράστιοι ή εκόλλησαν σάν λαδοπονηκί ή έφούσκωναν εις μπουφάν τερατώδη. Και τέλος έθυσιάσθησαν: εκόπησαν αλλά—φραστόν.

Έλεγκάς, έλεγκάς. Τής καπνίζει μιάς μόδας στό παρτί να ξυπολυθί στα καλά καθόμμενα ή να δείξη τó γόνάτο της;—Έλεγκάς, No chérel.

Τής περνάει μιάς άλλης ή ιδέα ότι πρέπει

ν' άποκαλύψη ό,τι μυστικόν και κρυφόν έκρατούσε μέχρι τούδε;—Έλεγκάς, Κική μου, έλεγκάς!

Μιά άλλη γουστάρει τά ζονάρια τά κόκκινα;—Έλεγκάς, Αιλή μου, μεγάλη έλεγκάς!

Και οῦτω καθ' έξης.

Έλεγκάς

Έλεγκάς, κορίτσια μου, δέν είναι αυτό. Μπορεί να είναι μόδα αλλά έλεγκάς οὔδέποτε.

Άν ή παχυτάτη Ιπποποταμόμορφος σύγγος του πλαινού μαγάβη, άντλοῦσα από έπίσης παχύτατον πορτοφόλιον, περιβλήθη μέ πολυτελή φουλάρ και κρεπ μαροκιν και ζωοζέτ και άλλα κολοκύνια, και άν ένοιεί να μάς επιβλήθί μέ τής περιφέρειές της και μάς ροστράρει από σχήμηνη της πολυτελούς άμφιέσως της ένα ποδι, άμμιλώμενον μέ τους στύλους του Όλυμπίου λόφου... ε! διάβολε! είναι ίσως τυχημένη dernier—eri, αλλά δέν είναι και έλεγκάντι!

Και άν άνικρινή, αντίθετος, λεπτοτάτη και ξυλεστάτη ultra—mignon δεσποσύνη,—τόσο mign n ποῦ, μύσηφ καθός ειμαι, πάγω να κουτολήσω επάνω της σάν νάταν τηλεγραφόβυλο— άν, λέγω έννοιεί να περιτυλίγεται μέ σφιχτότατον σονέτερ τó όποιον ξεφανίτσει και τó εκάχιστον ίχνος τών... άνεπαυσίτητων σωματικών άνωμαλιών της... Στο θεό σας, εινε έλεγκάς αυτό;

Προσαρμοσθήτε προς ό,τι σάς έδωκεν ή φύσις. Διότι επλάσθητε κοντή, δέν έπεται ότι σάς επιτρέπεται ή χρησιμοποίησις παντός «παιδικού», διά τόν μόνον λόγον ότι φαίνεται μινόν. Και άφού έ-

πλάσθητε ύπερύψηλος, άποφύγετε τάς έξαντριστες τής μόδας, και στενηθήτε και τής κομηής toque μέ τó παραδείσιον, και άν άκόμη αυτό είναι ντερινέ—κρί. Είστε παχειά και κοντή; Τι τά θέλεται τά charpeaux—άπόρριανε; Είστε παχειά και ύψηλή; Διατι μεταχειρίζεσθε Λακούνι Λοί Κέν;

Διότι ή Μόδα άπαιτεί μπλοῦζες μέ κεντημένα μονογράμματα, εμφανίζεσθε μ' ένα χτυπητόν κέντημα στό άριστοτεν, ή δεξιόν στηθος... Μά, έμβαθύνετε πρώτα, ποδέν οδηγούμενη ή μόδα έχει τέτοιες άπαιτήσεις!... Λοιπόν, ή μόδα σκοπει να έπισύρη τó βλέμμα του θαυμαστοῦ επί ενός «ατού» τής γυναικός.

Ε, όταν επί τού στήθους σας δέν παρατηρείται... οὔδεμια έδαφική άνωμαλία, τó διάβολο θέλει τó μονόγραμμα τόσο μεγάλον και χτυπητόν; Κάμετέ τó μικρότερον, και μέ άφανεστερον χρώμα.

Η, πάλιν, εις στηθή αναπαριστώντα τά Ίμαλία όρη εν στήθωφρασις, τοποθετείτε πελώριαν καμέλια, και νομίζετε ότι κάνετε κάτι. Άντι να προσπαθήσετε να παρασύρете τήν προσοχήν του θεατοῦ κάπου άλλου, π.χ. σέ μίαν όμπρέλλαν πολύ εκκεντρικήν. Άλλοτε, περιφέρειας παρεχούσας άμυδράν ιδέαν του φρουριου του Πόρτ—Άρθου, περιτριγυρίζουν μέ παχειαν κόκκινην ζώνην,—διότι, βλέπετε, ή μόδα!...

Κακόμορη μόδα! Κυρταί και κρύοι, έλεος... Έχετε λεπτά και πληρώνετε ολανθήποτε άπαιτήσι τής μόδας... Άλλά τί σάς φταίει ή αισθητική;

Μόδαν θέλετε, πολύ καλά. Άλλά προσπαθήστε να συνδυάσετε τουλάχιστον, τήν μόδαν μέ τήν έλεγκάς.

Η μόδα θέλει λεπτά,—είναι άπαιτητική. Άλλά ή έlegance δέν έχει άπαιτήσεις. Τήν άποκτί κανεις τζάμπα.

Κακόμορη μόδα! Κυρταί και κρύοι, έλεος... Έχετε λεπτά και πληρώνετε ολανθήποτε άπαιτήσι τής μόδας... Άλλά τί σάς φταίει ή αισθητική;

Μόδαν θέλετε, πολύ καλά. Άλλά προσπαθήστε να συνδυάσετε τουλάχιστον, τήν μόδαν μέ τήν έλεγκάς.

Η μόδα θέλει λεπτά,—είναι άπαιτητική. Άλλά ή έlegance δέν έχει άπαιτήσεις. Τήν άποκτί κανεις τζάμπα.

Κακόμορη μόδα! Κυρταί και κρύοι, έλεος... Έχετε λεπτά και πληρώνετε ολανθήποτε άπαιτήσι τής μόδας... Άλλά τί σάς φταίει ή αισθητική;

Μόδαν θέλετε, πολύ καλά. Άλλά προσπαθήστε να συνδυάσετε τουλάχιστον, τήν μόδαν μέ τήν έλεγκάς.

Η μόδα θέλει λεπτά,—είναι άπαιτητική. Άλλά ή έlegance δέν έχει άπαιτήσεις. Τήν άποκτί κανεις τζάμπα.

Κακόμορη μόδα! Κυρταί και κρύοι, έλεος... Έχετε λεπτά και πληρώνετε ολανθήποτε άπαιτήσι τής μόδας... Άλλά τί σάς φταίει ή αισθητική;

Μόδαν θέλετε, πολύ καλά. Άλλά προσπαθήστε να συνδυάσετε τουλάχιστον, τήν μόδαν μέ τήν έλεγκάς.

ΚΑΡΤΙΝΕΡΑ ΜΗΧΑΝΑΤΑ

ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΓΩΝΙΑΣ

Του Barbey d'Aurevilly

(Τό τέλος)

Έπετάχθηκα... Μιά φρικη μέ κατέλαβα. Έσκυφα βιαστικά στην καρδιά της. Τίποτε! Ω! Θεέ μου! Θεέ μου!... κύριε... Φανταστήτε... Ήταν πεθαμένη!!...

Ό πρώην αξιωματικός τών δραγώνων έτρεμε δολοκλήρος. Έπονούσα από τó νευρικό σφίξιμο του χεριού του. Ήμουν κι' έγώ πολύ συγκινημένος. Αυτός έξηκολούθησε: —Έγχε πεθάνει! Τά μάτια ορθώνοντα μ' εκύτταζαν μέ τήν ίδια λαχτάρα, τó στόμα μισανοιγμένο έλεγεσ πώς θα προφέρει τόν άναστεινάμενο του πόδου, τά χέρια έξυλιασμένα διατηρούσαν τήν στάσι τής άπολαύσεως... Μά ή καρδιά ειχε σωπάσει... Τήν εκέντησα μέ μιά καρφίτσα, τής ψιθύρισα λόγια αγάπης, τήν εκοκύντησα, τήν έβρεξα μέ κολώνια. Άλλοίμονο!... Ποιά είναι ή δύναμις του άνθρώπου όταν πειά φύγη ή ζωή;... Έκλαψα; δέν θυμόμυα... Η ώρα επροχωρούσε Σημέρωνε, αλλά έξω κοῦδο και βορραή. Οι γέροι θα ζυπονοῦσαν... ω! Θεέ μου! Τί άγωνία!... Τέλος πηρα μίαν άπόφασι... Έφορητάθηκα τó σόμα τó γυμνό, και επροχώρησα προς τó δωμάτιο τών γέρονων... Ομά έπερνούσα και θα άφίνα τó σόμα τής κόρης στό κρεβάτι της τούλάχιστον... Έτσι, ό πόνος τών γονιών θάταν μικρότερος... Για φανταστήτε, κύριε, νάβλεπαν τó προί τήν κόρη ταν πεθαμένη, δλόγυμη... στό κρεβάτι μου!... Έκανα μερικά βήματα, κρατώντας τήν άναπνοή μου. Ήμουν σχεδόν στό μέσον του δωματίου τών γέρονων, μέ ξαφρνα ένας ελαφρός άναστεινάμενος τής γρησά μ' άπολήθωσε. Ένοιωσα πώς θα λιποθυμώσω. Δέν ετόλμησα να προχωρήσω. Έγύρισα άμέσως στό δωμάτιο μου. Η δύναμις μου μ' άφίναν... Έπήρα βιαστικά τόν μανδύα μου κι' επήδησα από τó παράθυρο έξω... να από αυτό τó ίδιο παράθυρο... Έτρεξα στόν ταγματάρχη μου εκείνη τήν ώρα, τού τά διηγήθηκα όλα και τού ειπα πώς θ' αυτοκτονήσω. Μου έτράβηξε τó αυτί και μου ειπε: —Υπάρχει καλύτερο ειδος θανάτου... Μου έδωσε φύλλον πορείας γιά τή γραμμή τών σιδηρών και έφυγα άμέσως...

—Δέν ξερω πειά τί έγινε έπειτα», έξηκολούθησε ό πρώην αξιωματικός, ύστερα από λίγα λεπτά. «Επήγα στό σύνορο, επληγώθηκα στην Φλάνδρα δύο φορές... Έκόντεψα να πεθάνω... Και ύστερα από όλα αυτά, έξέχασα... Πέρασαν χρόνια και χρόνια... Και τώρα, νάτο πάλι τó ίδιο παράθυρο μέ τήν βυσσινιά κουρτίνα!... Έξεκινήσαμε σιγασιγά, μελαγχολικό, γιά τó πανδοχείο, όπου επρέγαμε. Και ό συνοδοιπόρος, ό πρώην αξιωματικός τών δραγώνων, άφού ήπιε μιά μπυρίτσια κρασί, άκούμησε τó κεφάλι του στό χέρι κι' εκοιμήθηκε. Μ. ΜΙΧ. Σ.

ΓΑΛΑΝΗ ΚΑΙ ΜΑΥΡΟΜΑΤΑ

Έχει δύο αγαπίες μέσος στην καρδιά του, και σέ μιά μεγάλη συλλογή τών βίχωνου. Όλοι τόν κυττάζουν, όλοι τόν δείχνου. Σε μεγάλη έννοια τó κεφάλι σκόδσι: έχ! διπλή αγαπή στην καρδιά του κρυβεί. Είν ή μιά του αγαπή όλη γαλανή, κι' άμα βράδυ—βράδυ μπάτσης τήν χαλιβεί, στοῦ γαλότ τήν άκρη, μέ γλυκειά φωνή, κάτι μουρμουρίζει, κάτι τόν γρορμεν, σάν στην άγκαλιά της να τόν περιμένει!... Φταίει άν αγαπή τέτοια τόν τρελλάινει;... Είν ή άλλη πάλι πρώτη στο νησί, φρόνημη περίσσια, κόρη μαυρομάτα. Έχει χλιες χάρες και καρδιά χρυσή, και δύο μαύρα μάτια μέ φωτιή γεμάτα, κι' άμα μιά ματιά της πάνω τόν σηλώνει, λές και τόν πεθαίνει, λές και τόν λιγώνει. Για τή μαυρομάτα, κόρη τού παπά, τά φτωγά του μάτια κάθε μέρα κλαίνε, όμως και τήν άλλη ίδια αγαπά, γαλανή εκείνη, θαλάσσο τήν λένε: έχουνε κι' ή δύο τους χιλία μύρια κάλλη, ποιά μέσ στην καρδιά του ό φτωχός να βάλη; Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΔΟΣ

ΤΑ ΙΑΙΩΑΙΤΕΡΑ

30 λεπτά ή λέξις

ΦΙΛΗ ΜΟΥ. Τήν παρελθοῦσαν Κυριακήν σε οχωρημένος από τήν έν γενέει κατάστασις τής ύγειας τής οικογενείας μου έκαμα τόν γυρον τής Άκροπόλεως. Έπήγα έως εκεί ποῦ πρό δύο ετών τó καλοκαίρι συνωμιλήσαμεν διά τελευταίαν φοράν. Ηθέλησα να καθώσω εις τó ίδιο μέρος, αλλά κάτι τι μ' έδιωχνε, μέ τραβούσε και μ' άνάγκαζε να φύγω. Τό ίδιο μου συμβαίνει και όταν περνά από τó Μ... Μου έχονται εις τόν νοῦν μου ένα σωρό διάφορα γεγονότα, όλα λοπηρά και δυσάρεστα, ποῦ μου πιέζουν βαρειά τήν φρυγή, και ποῦ σπινγίζον τήν καρδιά. Πόσον, φίλη μου, είμαι άπογοιτευμένος από τήν έν γενέει κατάστασιν μου. Περγούν τά χρόνια άκόπια, χωρίς κανένα προορισμόν, χωρίς να δίδω καμμίαν κατεβθόνον εις τόν έαυτόν μου, όλίγον κας' όλίγον τά παραμελώ όλα άκόμη και αετήν τήν εργασίαν μου. Βρίσκο μίαν άπόλασιν, όπως και άλλοτε σου έγραφα, εις τάς άλλιας αυτές γραμμάς ποῦ σου γράφω, αλλά και αυτή ή άπόλασις διαρκεί όλίγα λεπτά. Καμμία φορά ξηπάω από τόν λήθαργον και σκέπτομαι τó μέλλον, και αι σιγαμιά αυτά τότε εινε δδοννηρά, διότι τότε άντιλαβάνομαι και βλέπω καλά ό,τι, ό,τι ήτο τó παρελθόν αυτό θα είναι και τó μέλλον. Πόσον λυποῦμαι γιά αετέ αλλά όσον και άν λυποῦμαι, τά πράγματα δέν διορθώνονται. Με πολλήν αγάπην Ο ΦΙΛΙΟΣ ΣΟΥ.

—Νέος καλής οικογενείας 22 ετών αιτεί άλληλογραφίαν μέ Διδας μέχρι 20 ετών, όποια θα πρωτογύφρη θα τήν λάβη σύζυγον μέ όλαν όποιε προίαν. Γράψατε «Μαριμένον Κρίνον» Σιδροδρομικόν Σταθμόν Πλαταγώνα Έπαρχία Αικατερίνης Θεσσαλονίκης.

—Φρανοίνα, φροντίσατε όπως λάβετε επιστολίαν μου από Γραφεία «Σφαίρας» Κρινόλεουκ Άγούρι.

—Θείδια Βόλον. Εύχαριστως δέχομαι άλληλογραφίαν. Περιμένω εφηγήσεις. Ν. Γροπνοπιώτης Λεβείδια.

—Νεαρός χωροφύλαξ ζπτεί άλληλογραφίαν μέ μορφωμένα κορίτσια, σκοπός τής έλεγχής. Γράψατε Ίωαννίνων Φωκίανα π.ρ. Κόμπιν.

—Μιά καρδιά ιδανική, πονεμένη ζπτεί άλλην συντροφιά και παρυγοριά στή μόνωσί της, από μορφωμένους και αξιοπρεπείς νέους άπόσης τής Έλλάδος. Προτιμώται Αθηνών, Πατρών, Καλαμών, Τρικκλών, Μεθώνης, Ίθάκης, Λευκάδος και Μεσολλογίου. «Νοσταλγοῦσα ψυχή» π. ρ. Μεσολλογίου.

—Νέος 24 ετών ζπτεί άλληλογραφίαν μέ κορίτσια και ζωντοχίρας κάτω τών 25 ετών, σκοπός ό,τι επακολοθηθῶν. Προτιμώται Θεσσαλονίκης, Ίωαννίνων, Πρεβέζης, Κερκίρας και Πισσοφυγοῦλες έξ άπόσης τής Έλλάδος. Είς τήν πρώτην ποῦ θα μου γράψη θά χαρίσω τήν φωτογραφίαν μου. Γράψατε «Απόγονον του Πύρρου» π. ρ. Ηγορμενίτσια «Ήπειρον.

—Άλληλογραφώ μόνον μέ ντεμοαζέλλες μορφωμένες, ελικρηνείς, οσβαροίτατες ήθων, πολύ εδαιοθπτες μα και πολύ δυνατοχιαμένες. Λήθα θορις 104. Γραφεία «Σφαίρας».

—Άλληλογραφώ μέ δεσποινίδας όθμα Έρωτικόν. Σκοπός ό,τι επακολοθηθῶν. Νίκος Κ' Ηλιόπουλος π. ρ. Καλλίμας.

—Μιά καρδιά ποῦ έννοιωσε τήν άπιστίαν του κόσμου, ζπτεί άλληλογραφίαν μέ νέους έξωτερικου και έσωτερικου προς άνακομφήν τής καρδιάς της. Μαρίτσα Ένεποσώλου π. ρ. Αθήνας.

—Νινέτα μου. Έπιστολάς έλαθον κανονικός. Έγραφα δυνατώως εις... οσοτιμένην έν η ιδιαιτέαν Ιδικήν Σου, πρην λάβω δεύτερον κατεπίγειον. Αντίωνης Μαρκόπουλος.

—Τήν παρελθοῦσαν Κυριακήν έτέλεσαν τους άρραβώνιας των ό κ. Νικόλαος Έδαγγελιωτής μετά τής Διδος Έλιοβρετ Άγγελικοπούλου, άμφότεροι Ζακόνθιοι. Είς τó

ΕΣΦΑΙΡΑ

Στίχοι του κάρου

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΤΙΟΣ

Ίδου έμέ, κυρία ευγενεί, δεσποιναι και κύριοι έγαταίνοι, τó όποιον ποσώς έληλυθα έκ τήν Καισαρείαν, αλλά παρούς τó στομάχου ληθαργία, κοινώς άβασίον, έν τήν μεγίστην του στομάτου άμασίαν καθότι ήδελγον να έξαποσθάσω νοερός ότε έξαιφνηδίας ήλξατο ή γαστήρ να βεί γορσάς, τó όποιον εκών άκων προσήλθον εις τó μελανοδοχείον.

Τουθόπερ γάρ, ήγαπητοί άδελφοί, τήν σήμερον διά να τρώς έάν δέν έσοθε καταχραστής δέον τó προσωπιόν σου να περιβρέχθι ό ιδρώς, έξ έτέρου δε πλειστοι άναγνωσθόι και άναγνωσθείς μέ καθυβρίζουσιν έδεμβελχανών μετ' έπιμνηής, τó όποιον τάς έαπτόν ύβρεις γράπω επί τών άλλαιων μουκαπουσίων. Ου ήττον τοῦπαλιν μέλλω διαλέξει κατά περιόδους έν τó περιοδικόν επί τών τού κόσμου τούτου έμβολομάτων και τρυπών, πραγματευόμενος πάν θέμα επιχαριστός και σατυρικῶ, ύποκινών ύμάς γέλωτι σφοδρῶ, τó όποιον προκονίζω ύμάς μετά χαιρτισμών έγκαλθίων. Υστερογραπείον

Είς τόν έξαποσθειλαντά μοι διόβολον προς φάγωσιν ραπανακίων, επιχαριστό έν άναμνην πρακτικῶν φαγίων. Ο ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

ΚΑΠΩΤΕ ΚΛΑΙΕΙ...

Βρεμμένοι οι δρόμοι απ' τήν άδύνατη ψυχάλα και μιά νοτιά εν' άπλωμένη παντού... Καταχνία πλημμυρίζει τά έπαλθόμενα δέντρα και μιά ηωχία άλλόκοτη τά περιβάλλει... Ένα ι ολυβένιο ακαθόριστον χρώμα άρχ λυάει έλα σά να θέλη να φουσίση μέσος άπό τά πνοή άρρωστιαρική, μελαγχολική...

Χωρίς να θέλω, άναπνέω αυτή τήν άρρωστιαρική μελαγχολία, έτσι άσθενικά όπως είναι, χωρίς να μπορώ να τή διώξω... Βαρειά μου γίνεται ή ψυχή και σφιγγεται σάν να θέλη ναποφύγη κάποιον πράγμα ένοχολητικό... Κί' όπως χτυπά άργά τó ρζάμι μ' άπαλθόμενα κρότο πότε-πότε, ή ψυχάλα, έτσι κ' ή λότη τώρα μου χτυπάει, σά να τή φυλάη, τήν ψυχή μου... Κί' αυτή τήν ώρα ή ψυχή μου σάν να σιγκαλιέ μ' άναφίλητο, χωρίς να τó θέλη... Η λότη τήν απαλοχάτσει κι' αυτή κλαίει... Θέβαι άρα σθαβωτικά τής ψυχής μου, ποῦ βέεται...

Αδύστοςος Χριστός Φ. Μπουζίκης

ΕΛΥΘΗ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΣΤΕΓΗΣ

Διά Προεδρικήν Διατάχματος, δημοσιευθέντος εις τήν Εφημερίδα τής Κυβερνήσεως διατάσσεται ή απαλοτριωσις όλων τών εις θέσιν Άνταλτος εθροικόμενων γνηθών, ύπερ τού Σωματείου «Άλληλεγγύης ένοικιαστών».

Τό καλόν τούτο Σωματείου, εις τάς ένεργείας του όποιον όφείλεται ή παράτασις τού Ισθοντος ένοικιοστασίου και ή μέλλουσα λίαν έποφελής διά τους ένοικιαστράς τροποποίησις αυτού, εις τόν απαλοτριούμενον χώρον θ' άναγειρη οικίας εϋθνηδής και κομφάς, αι όποιαί θα παραχωρηθούν εις τά μέλη του ύπό όρους λίαν εϋνοικούς.

Κατ' αυτόν τόν τρόπον λύεται τó σπουδαιότατον ζήτημα τής στέγης και παιεί ή καταδυναστευσις τών ένοικιαστών.

Η έπιτυχία αυτή του Σωματείου «Άλληλεγγύης ένοικιαστών» όφείλεται εις τόν Πρόεδρον του Σωματείου κ. Κ. Κοτσάν και εις τόν Γενικόν Γραμματέα αυτού κ. Κ. Οικονομίδην, εις τους άνθρώπους αυτού, οι όποιοι έβαλαν καλά μέσα εις τήν ψυχήν των να σώσουν τούς ένοικιαστάς από τήν τυραννίαν τών Ίδιοκτητών. Και τους έσωσαν άπαξ διά πάντος. Η εϋγνωμοσύνη μας θα είναι άπειρος και άνταξία του όφαιου και μεγάλου άγόνος των.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΦΕΥΔΩΝΥΜΩΝ 1924

Έγγραμμενται: «Απόγονος του Πύρρου», «Ατρυμνήτος».

«ΧΡΥΣΟΜΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙ...»

ΕΑΝ ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΣΑΣ, ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥΣ

